

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 27CoCsp/28/2022  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119423058  
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2022  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:6119423058.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Marty Trnavskej v spore žalobcu: A., právne zastúpeného: Y., proti žalovanej: Q., o zaplatenie 531,10 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 21. marca 2022, č.k. 18Csp/41/2020-199, takto

### rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

### o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 531,10 eur s prísl. Žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2018 medzi postupcom W.. (ďalej len „x“) a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanej. Postupca x uzatvoril so žalovanou dňa 28.09.2005 zmluvu, súčasťou ktorej sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu. Na základe tejto zmluvy poskytol postupca žalovanej peňažné prostriedky. Predmetná zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 až 507 Obchodného zákonníka a zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalovaná neplnila v stanovených termínoch splátky, čím porušila svoju povinnosť podľa zmluvy a tak postupca podaním zo dňa 16.01.2018 vyhlásil mimoriadnu splatnosť povoleného prečerpania a vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy najneskôr do uplynutia výpovednej doby uvedenej v podaní. Ku dňu postúpenia pohľadávka predstavovala sumu 759,99 eur a pozostávala z istiny vo výške 531,10 eur, riadneho úroku vo výške 136,88 eur, z úroku z omeškania vo výške 39,51 eur z poplatkov vo výške 52,50 eur, pričom žalovaná po postúpení pohľadávky ku dňu podania žaloby nevykonala žiadne úhrady. Žalovaná suma pozostáva z neuhradenej istiny úveru vo výške 531,10 eur, zvyšnú časť dlžnej sumy vo výške 228,89 eur (riadny úrok, úrok z omeškania a poplatky) si žalobca v tomto konaní neuplatňuje. Súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaná dňa 28.09.2005 uzavrela s právnym predchodcom žalobcu x zmluvu o poskytnutí Bankových produktov v kombinácii Balík EXTRA. Predmetom tejto zmluvy bolo zriadenie účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX bankou, poskytovanie a používanie elektronických služieb k účtu. Na základe tejto zmluvy x umožnila žalovanej prečerpať účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX až do výšky 16.000,- Sk s účinnosťou od 29.11.2006. V oznámení o poskytnutí povoleného prečerpania x uviedla, že pohľadávka sa úročí úrokovou sadzbou, ktorej aktuálna výška ku dňu vyhotovenia oznámenia je 15,10% p.a., typ premenlivá. Mal za to, že zmluvu uzavretú medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou dňa 28.09.2005 je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, požívajúcu ochranu podľa § 52 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka. Z výpisu z účtu súd prvej inštancie zistil, že k prvému prečerpaniu došlo dňa 26.04.2006, kedy mala žalovaná na účte kladný zostatok 4,33 eur a

bezhotovostným výberom čerpala sumu 57,04 eur.

V nasledujúcom období žalovaná striedavo vykonávala výbery a úhrady, a to až do 15.01.2009, kedy vykonala poslednú úhradu v sume 89,63 eur. V tento deň bol zostatok na účte 9,55 eur. Od 31.01.2009 je na účte evidované iba pripisovanie rôznych poplatkov (za vedenie účtu, za vyhotovenie a doručovanie výpisu) a pripísanie debetného úroku. Od roku 2009 žalovaná účet aktívne nevyužívala, nevykonávala vklady ani výbery. Ku dňu zaslania prvej výzvy na úhradu z 12.04.2017 bol zostatok na účte -573,29 eur, ku dňu zosplatnenia úveru a výpovede povoleného prečerpania -759,99 eur. Úverový zmluvný vzťah bol ukončený výpoveďou zo strany x zo dňa 16.01.2018 uplynutím 2 mesačnej výpovednej doby. Súd prvej inštancie, vzhľadom k tomu, že súd je povinný poskytnúť spotrebiteľovi ako slabšej strane sporu ochranu, posudzoval vec aj v tom smere, či výkon subjektívneho práva x úver v podobe povoleného prečerpania zosplatniť a úverový vzťah vypovedať, bol v súlade s dobrými mravmi. Konštatoval, že výkon práva je totiž obmedzený povinnosťou konať v súlade s dobrými mravmi. Uviedol, že žiaden právny predpis nedefinuje pojem dobré mravy. Dobré mravy netvoria spoločenský normatívny systém, ale sú skôr meradlom etického hodnotenia konkrétnych situácií zodpovedajúcich všeobecne uznávaným pravidlám slušnosti, poctivého správania a pod. Sú vykladané ako súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji spoločnosti osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Posúdenie, či výkon práva je alebo nie je v rozpore s dobrými mravmi, závisí v každej veci na individuálnych skutkových okolnostiach týkajúcich sa predovšetkým vzájomného vzťahu zmluvných strán. Súlad právneho úkonu s dobrými mravmi treba preto posudzovať vždy komplexne, so zreteľom na konkrétnu situáciu účastníkov konania, s prihliadnutím na všetky rozhodujúce skutočnosti. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že posledná debetná operácia na účte žalovanej bola vykonaná 14.07.2008, posledná kreditná 15.01.2009. Od uvedeného dňa žalovaná účet aktívne nevyužívala, peňažné prostriedky nečerpala, ani nevkladala. Účet „zanechala“ s vedomím kladného zostatku v roku 2009, zmluvu nevypovedala, ani iným spôsobom neukončila zmluvný vzťah. x až v roku 2017 (t.j. po 8 rokoch) uskutočnila úkon smerujúci k vyporiadaniu vzájomných vzťahov a vyzvala žalovanú na úhradu dlžnej sumy, následne úver zosplatnila a úverový vzťah vypovedala. Súd prvej inštancie mal za to, že konanie x, ktorá napriek vedomosti o nevyužívaní účtu žalovanou od roku 2009 do roku 2017 nevyvinula žiadnu aktivitu smerujúcu k ukončeniu zmluvného vzťahu, prípadne k inému úkonu smerujúcemu k vyporiadaniu vzájomných vzťahov a ďalej 8 rokov účtovala poplatky a pripisovala úroky, je konaním v rozpore s poctivým bankovým prístupom, konaním v neprospech spotrebiteľa uskutočneným v záujme vlastného obohatenia sa, konaním odporujúcim dobrým mravom. Konštatoval, že takýto výkon práva nemôže požívať právnu ochranu, a preto žalobu v celom rozsahu zamietol. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 708 ods. 1, 2, § 710, § 711 ods. 1 Obch. zákonníka, § 52 ods. 1, § 54 ods. 1, § 3 ods. 1 Obč. zákonníka a § 2 zák. č. 258/2001 Z.z. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá bola v spore úspešná, avšak trovy konania jej nevznikli, nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel, resp. tento zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súdu prvej inštancie vytýkal, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávnym procesným postupom súd znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Mal za to, že pokiaľ súd zamietol žalobu žalobcu z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nepreskúmateľné. Poukázal na to, že v zmysle dokumentácie nachádzajúcej sa v súdnom spise nie je právne sporné, že medzi postupcom a žalovaným existoval platný zmluvný vzťah, kedy postupca ako banka viedol žalovanému bežný účet. Na tento bežný účet bolo na základe zmluvy zriadené povolené prečerpanie, čo napokon vyplýva aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku. Uviedol, že v zásade súd prvej inštancie zamietol nárok žalobcu z platnej zmluvy z dôvodu, že žalovaný bol počas platného zmluvného vzťahu nečinný a služby kontokorentného úveru nevyužíval (aj keď teda mohol). V tejto súvislosti žalobca uviedol, že nie je povinnosťou (a ani oprávnením) banky a ani žiadneho iného veriteľa uplatniť voči dlžníkovi (klientovi) právo v tom zmysle, že z dôvodu nevyužívania určitej služby automaticky odstúpi od zmluvy, vyhlási splatnosť, prípadne vykoná iný úkon smerujúci k ukončeniu zmluvy - kedy veriteľovi z uvedenej zmluvy preukázateľne vyplývajú povinnosti. Takúto povinnosť veriteľ zo zákona (ani zo zmluvy) nemá, nakoľko by to bolo zjavne v rozpore s logikou súkromnoprávných noriem. V žiadnom prípade nemožno v tejto súvislosti hovoriť o porušení akejkoľvek povinnosti postupcu (tobôž konať s odbornou starostlivosťou), ak umožňoval žalovanému na základe platnej zmluvy užívať

kontokorentný úver - a to aj za situácie, ak ho žalovaný dlhší čas nevyužíval (avšak na základe platnej zmluvy mohol využívať). Súdu prvej inštancie ďalej vytykal, že nevezal do úvahy pri svojom rozhodovaní skutočnosť, že žalovanému nič nebránilo ukončiť zmluvu, ak sa rozhodol túto službu nevyužívať. Nie je pritom sporné, že žalovaný benefitoval z predmetnej služby a v právnom vzťahu zotrval, pričom nie je podstatné, že v ňom zotrval aj v čase, kedy službu nevyužíval. Žalobca zastával názor, že subjektívny názor jednej zmluvnej strany o tom, či druhá zmluvná strana využíva všetky práva, ktoré jej titulom zmluvy prináležia, ešte nesvedčí povinnosti tejto zmluvnej strany takúto zmluvu ukončiť. Uviedol, že ničím nepopiera, že v zmysle ust. § 295 CSP môže súd vykonať v spotrebiteľských sporoch aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, avšak v žiadnom prípade sa nestotožňuje s postupom vo veci konajúceho súdu, ktorý de facto právne zastúpil spotrebiteľa a skúmal materiál pravdu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/349/2019, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/40/2020, 43CoCsp/46/2021, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11CoCsp/17/2020. Konštatoval, že žalovaný mal možnosť využívať služby kontokorentného úveru a samotná skutočnosť, že tak nerobil (ale mohol, ale neprejavil vôľu zmluvný vzťah ukončiť) ho neospravedlňuje jeho zmluvné povinnosti platiť dohodnuté poplatky či úrok. Zastával názor, že súd prvej inštancie pod prizmou ochrany spotrebiteľa prekročil zákonný rámec spotrebiteľskej ochrany, na základe čoho považuje za preukázané, že nesprávnym procesným postupom súdu došlo do zásahu práva žalobcu na spravodlivý proces v zákonom predpokladanej intenzite.

3. Žalovaná sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje.

5. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP v spojitosti s ust. § 67 CMP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP.

6. Vychádzajúc z obsahu odvolania, odvolateľ namietal existenciu tzv. inej vady konania, spôsobilej mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, naplnenie ktorého dôvodu vzhliadal v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku, čím uplatnil dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, tiež odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces).

7. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť v tomto smere produkovaných odvolacích námietok.

8. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR. V situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo (ne)vyhovené uplatnenému nároku, je pre účastníkov veľmi obtiažne pochopiť takéto rozhodnutie. Pokiaľ nie sú tieto faktory vysvetlené v odôvodnení rozhodnutia, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné. Takéto rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

9. Výkladom toho, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, následkom zistenia ktorej je zrušujúce rozhodnutie, resp. či ide len o tzv. inú vadu konania, sa zaoberalo Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, podľa ktorého výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie podľa ust. § 205 ods. 2 písm.

a/ v spojitosti s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, spočívajúci v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom (teraz § 365 ods. 1 písm. b/ CSP), inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, teda mieru, do akej táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ho ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

10. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť uplatnenej odvolacej námietky z hľadiska ani jedného z vyššie uvedeného dôvodu. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami toho - ktorého účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgídias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B).

11. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa všetky vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, alebo arbitrárnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie.

12. Žalobca v podanom odvolaní uplatnil aj odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery).

13. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní vytyka súdu prvej inštancie nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo stanovené dispozíciou právnej normy). Odvolaciu námietku žalobcu odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnenú, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie.

14. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov súdom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

15. Odvolací súd považuje vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu za neopodstatnené.

16. Na doplnenie správnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že predmetom žaloby bolo zaplatenie istiny spočívajúcej v súhrne poplatkov za vedenie účtu, pripísanie debetného úroku, poplatku za vyhotovenie a doručenie výpisu. Z výpisu účtu žalovanej vyplýva, že ku dňu 15.01.2009 uhradila 89,63 eur a jej aktuálny zostatok na účte bol 9,55 eur. Následne na predmetnom účte nevykonávala žiadnu inú finančnú operáciu, ktorú by bolo možné považovať za službu spotrebiteľovi, okrem debetných operácií týkajúcich sa poplatkov. Úverový zmluvný vzťah bol ukončený zo strany právneho predchodcu žalobcu výpoveďou zo dňa 16.01.2018 uplynutím 2-mesačnej výpovednej doby. Počas uvedeného obdobia, t.j. cca 8 rokov predmetný účet žalovaná nepoužívala. Zostatok na účte ku dňu 15.01.2019, t.j. kedy bola vykonaná posledná operácia, bol tento zostatok plusový a k jeho prečerpaniu v nasledujúcom období nedošlo v dôsledku transakcie zadanej spotrebiteľkou, v jej záujme. K nepovolenému prečerpaniu účtu došlo len v dôsledku mesačného zúčtovania poplatkov za vedenie účtu žalobcom. Odvolací súd má za to, že v rámci takto nastavenej obchodnej politiky žalobcu sa časom dostane každý klient do nepovoleného prečerpania účtu úročeného značným ročným úrokom, čo súd považuje za neprípustné obohacovanie sa zo strany banky. Takýmto postupom žalobca vytvára nepovolený debetný zostatok na účte žalovaného spotrebiteľa, ktorý takýmto úrokom aj úrokuje, napriek tomu, že klientovi žiadne peňažné plnenie vo forme napríklad úveru neposkytuje. Úhrada mesačného poplatku za vedenie účtu nebola nasledovaná protiplnením zo strany dodávateľa - žalobcu, keď tento za obdobie 8 rokov nevykonával žiadnu inú finančnú operáciu, ktorá by bola službou pre spotrebiteľku. Žalobca žalovanej žiadne peňažné prostriedky za obdobie 8 rokov neposkytol, ani nevykonával príkazy žalovanej na platby, na ktoré by na účte nemala dostatok peňažných prostriedkov. Naopak, na ľarchu jej účtu dlhodobo účtoval iba rôzne, prevažne sankčné poplatky.

17. Po preskúmaní obsahu spisu v predmetnej veci sa tak odvolací súd plne stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o potrebe zamietnutia žaloby, pretože žalovaná suma predstavuje nepovolené prečerpanie účtu, ku ktorému došlo len v dôsledku mesačného zúčtovania poplatkov za vedenie účtu žalobcom, pričom žalobca ako dodávateľ so žalovanou ako spotrebiteľkou poplatky, ani úrok za prečerpanie osobitne nevyjednal a v konečnom dôsledku v zmysle § 9 ods. 9 zák. č. 129/2010 Z.z. veriteľ nemôže od spotrebiteľa požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom, alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Uvedené bankové poplatky nemožno totiž chápať ani ako poplatok za službu (plnenie), ktorá je poskytovaná spotrebiteľovi. Zreteľná je snaha právneho predchodcu žalobcu o navyšovanie konečného finančného zaťaženia spotrebiteľa, neplniaceho si svoje záväzky, a to v rozpore s účelom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv obsiahnutej najmä v ust. § 52 a nasl. Obč. zákonníka. Uvedené poplatky po dobu 8 rokov neprinášali žalovanej ako spotrebiteľke žiadnu výhodu a slúžili iba záujmom veriteľa ako dodávateľa, pričom uvedené poplatky umožňujú jednostranne navyšovať pohľadávku žalobcu bez garancie maximálneho počtu uvedených poplatkov. Pohľadávka žalobcu voči žalovanej ako spotrebiteľke bola tak dlhoročne vytváraná, táto sa reálne samostatne nevedela účinne brániť, ani ako postupovať v takýchto prípadoch (ísť a zrušiť účet), preto je aj v záujme žalobcu ako osoby jednoznačne odborne spôsobilej, aby vykonal kroky s cieľom predísť možným súdnym sporom.

18. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že konanie právneho predchodcu žalobcu, ktorý napriek vedomosti o nevyužívaní účtu žalovanou od roku 2009 do roku 2017 nevyvinul žiadnu aktivitu smerujúcu k ukončeniu zmluvného vzťahu, prípadne k inému úkonu smerujúcemu k vyporiadaniu vzájomných vzťahov a ďalej 8 rokov účtoval poplatky a pripisoval úroky, je konaním v rozpore s poctivým bankovým prístupom, konaním v neprospech spotrebiteľa uskutočneným v záujme vlastného obohatenia sa, konaním odporujúcim dobrým mravom. Aj odvolací súd z výpisu z účtu žalovanej zistil, že vzniknutý debet právny predchodca žalobcu umelo navyšoval, a teda jeho konanie za celé toto obdobie nie je výkonom práva v súlade s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Obč. zákonníka v platnom znení, a preto nemôže požívať právnu ochranu. Je nutné poukázať na to, že právny predchodca žalobcu takto postupoval 8 rokov a až po takomto dlhom období došlo k ukončeniu právneho vzťahu uzatvoreného so žalovanou v roku 2005.

19. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považuje pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorú nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované

na podstatné a relevantné argumenty strán konania, preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no podľa vyššie uvedeného už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

20. S poukazom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny s použitím § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 251 CSP. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná a preto jej v zmysle § 255 ods. 1 CSP v zásade patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. Zo spisu však nevyplynuli žiadne odôvodnené a preukázané trovy žalovanej v zmysle § 251 CSP, preto odvolací súd rozhodol tak, že jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).